

Tara Baskervillská

Nežiju v 19. století na dartmoorských rašeliništích ve staré dobré Anglii a mým hrabstvím Devon je mnohem skromnější, ale určitě krásnější Šumavské pohoří. Přesto vám musím vyprávět historku, při které mi tuhla krev v žilách stejně jako mladému Henrymu, dědici příšerné kletby, kterou na rod uvalil zhýralec Hugo. A protože má fantazie a nadání k psaní příběhů rozhodně nedosahuje kvalit sira A. C. Doylea, budete se muset spokojit s vyprávěním, které vystihuje moje možnosti. Říká se, že hrůzostrašný příběh o Psu baskervillském byl napsán podle skutečné události a obrovská bestie s planoucíma očima snad dosud obchází dartmoorská rašeliniště.

Vemte jed na to, že následující historka je na mou duši a uši mojí ročačky Tary sto procentně pravdivá, což by vám s pýchou potvrdila ona sama, jen kdyby uměla mluvit. V místě, kde se odehrála, ji od té doby беру pro jistotu na vodítko.

Dneska se Tara prochází ve stejném tempu jako já a vyprovokovat k poklusu nebo dokonce běhu ji dokáže máloco. Konečně věkem dohonila svoji paničku a možná bojuje s podobnými neduhy jako já, takže si svorně držíme tempo, které ani jednu z nás nezchvátí.

Událost, kterou chci vylíčit, se však datuje o nějaké dva roky nazpět, kdy náš poměr sil byl úplně jiný. Svou rychlost jsem držela pouze já a paranoidně očekávala průšvih snad na každých dvaceti, třiceti metrech tras, které jsme spolu denně zdolávaly. Stačil sebemenší podnět, moje chvilková nepozornost a Tara byla v prachu. Vyrázila třeba v ústrety nic netušícím turistům, cyklistům či běžkařům a výhrůžně se jim postavila do cesty. Za doprovodu hrozivého vrčení jim vysvětlovala, komu vlastně tahle cesta patří. Lidé se většinou vyděšeně zastavili a já jsem dobíhala zachránit situaci a po stoosmdesátédeváté křičela už z dálky, že jim neublíží.

Tara se prostě ráda předváděla a bavilo ji, že z ní mají strach. Nepochybně jim hlavou probíhaly shlédnuté mediální masáže, kterak „bojové plemeno“ prokouslo dítěti ruku apod. Když jsem doběhla, počkali, až si ji připnu na vodítko a pak mi vytkli, že „takový pes“ by měl být náležitě vychován. Přisvědčila jsem, odsmykala ji do bezpečné vzdálenosti a tam jí – zbytečně – vyčinila za ztropenou ostudu. Aby

bylo jasno – Tara nikdy nikoho nepokousala -, ale vysvětlujte to hysterické matce, která hrůzou bez sebe a s křikem vyzdvihne dítě do výšky a Taru odhání citoslovcem „kšá“. Roky našich procházek a setkávání se s různými reakcemi na nevázané chování té naší blbky, mě vypreparovaly tak, že vycítím turisty na sto metrů. Toho dne, kdy mi mozek během 10 minut brutálně a pestrými barvami vymaloval tisíce představ – ukousnutou dětskou rukou počínaje a samotkou v kriminále konče – jsem trestuhodně ubrala ze své pozornosti.

Byl podvečer končícího léta, krátce po dešti a lesy okolo naší obce se v těchto dnech hemžily houbaři. Lehkomylně jsem věřila, že na houby se chodí za rozbřesku a na obvyklém místě pustila Taru z řemínku, aby se proběhla po vlastní ose. Získané svobody jsem v domnění, že všichni, co zde tráví zasloužený odpočinek, se už houfují ve frontě na večeri, využila k telefonátu s dcerou. Od chvíle, co jsme spolu mluvily naposledy, jsem měla nastřádáno spoustu novinek i otázek a věnovala jsem tedy hovoru patřičnou pozornost. Klábosím, najednou se rozhlédnu a Tara nikde. Po pravé straně cesty se zdvihal les do strmého kopce a tvořily ho vesměs vysoké smrky, tu a tam buk či jiný listnáč. Nalevo však spadl prudký sráz hustě prorostlý křovisky, mladými jehličnany i vysokými stromy s odhalenými robustními kořeny. Terén malebně dokreslovalo husté borůvčí, kapradí, seschlé pařezy a nánosy klestí.

Pokračovala jsem v napínavé diskuzi a automaticky předpokládala, že se Tara co nevidět vrátí, protože není žádná hrdinka a bez paničky dlouho nevydrží. Možná to způsobila právě ta chvilková bezstarostnost, kdy jsem povídala a zaujatě poslouchala, nevím.

Najednou tok mého hlasu přerušil úděsný nelidský skřek, který bez varování vystřelil ze srázu po levé straně cesty. Než jsem stihla vytuhnout, byl okamžitě následován sérií dalších, stejně příšerných zvuků, ze všeho nejvíc připomínajících zoufalý dětský nářek. Do toho se ozývalo známé temné vrčení a štěkání. Se staženým hrdlem jsem zablekotala, že musím končit a nechala dceru hádat, co náš příjemný hovor přerušilo. Zvuky pokračovaly nezměněnou kadencí, a co jsem duchapřítomně dokázala odhadnout, mohly se ozývat tak ze stometrové vzdálenosti od cesty.

I když se s přibývajícím večerem ochlazovalo, mé tělo pokryl lepkavý pot a měla jsem potíže s dýcháním. Rozhlédla jsem se a usoudila, že je úplně fuk, kudy do lesa vniknu. Nástrahy v podobě kořenů, větví a borůvčí a jistota, že každý krok bude sázka do loterie, jestli se propadnu nebo zvrknu či rovnou zlomím nohu, ustupovaly před děsivými představami roztrhaného dětského tělíčka. Jsem v podstatě člověk nesportovní, neohrabaný a nedůvtipný, co se pohybových aktivit týče a úplně si vystačím s turistikou, která mě baví. Dodnes mám však v živé paměti akci vybuzenou hrůzou, že Tara někomu ubližuje a jestli se na místo činu nedostanu včas, bude pozdě a já půjdu sedět na doživotí. Nevěřili byste, jak dlouhých dokáže být 10 minut, kdy vás každá sekunda přibližuje k jistotě, že za okamžik budete svědky něčeho strašného, nevratného a osudového.

Moje nohy, které předtím nikdy nešlápaly někam, kde si nebyly jisté rovností povrchu bez předchozího zkoumání stupně nebezpečnosti, šikovně a velmi rychle testovaly každý posun po povrchu srázu, oči viděly každou překážející větev a ruce je hbitě odstraňovaly. Pominu-li nervy drásající hysterický jek doprovázený Tařiným vrčením a štěkotem, což mě stejně rychle jako k místu hrůzného divadla přibližovalo k infarktu či mrtvici, zvládla jsem sestup náročným terénem na jedničku. Konečně jsem se dosoukala na nějakých deset metrů a nikde v dohledu žádná mýtina. Najednou mi došlo, že vůbec neslyším lidské hlasy, normální řeč, byť třeba rozčilenou nebo zoufalou. Trochu jsem znejistěla, ale přemítat, co se děje doopravdy, jsem neměla čas. Zaposlouchala jsem se a určila stranu, ze které se ta nepřetržitá hororová kakofonie ozývala.

Nevím, kde se ve mně vzala ta odvaha, možná náhlé vnuknutí, že čím bleskověji budu jednat, tím rychleji to budu mít za sebou. Otočila jsem se doprava a rázně před sebou rozhrnovala větve smrčků. Děsivý nářek se mi už zařezával do ušních bubínků. Vtom se houština rozestoupila a já spatřila Taru. Seděla tři metry přede mnou nehybně jako sfinga a upírala zrak před sebe. V pravidelném intervalu zavrčela a štěkla. V první chvíli mi stačil slastný a úlevný pocit, že vedle ní neleží potrhané dítě. Pak mi opožděně doklaplo, že nevidím vůbec nikoho jiného a na okamžik zapochybovala o svém zdravém rozumu a přičetnosti. Co tedy vydává ty strašné srdceryvné zvuky? Pohlédla jsem směrem, kam zírala Tara, která si vůbec nevšimla, že jsem dorazila. Kousek od ní bylo místo s vysokou trávou a v ní jsem uviděla kmitat čtyři krátké nožky.

Zajíc! Ne já, ale ubohý ušák dostal infarkt. Ne, že by ho Tara uhnala, tomu jsem nevěřila ani za mák. Spíš ho překvapila v pelechu a chudák nestihl utéct. Tak tobě nepomůžu, ubožáčku, pomyslela jsem si truchlivě. I když mi ho bylo líto, děkovala jsem Bohu, že tam místo něj neleží a netřepe pahýlem ruky dítě. Od toho dne tvrdím, že dětský pláč a zaječí nářek jedno jsou. Není v tom žádný rozdíl. Zavolala jsem na Taru v jistotě, že je v tranzu a buď mě nebude vnímat, nebo vnímat bude, ale nedostanu ji odtud. Už jsem v duchu probírala lsti, které použiju, abych tu s ní nemusela strávit noc. A světe div se, Tara se v klidu otočila na první povel a zavrtěla kupírovaným ocáskem. V očích jsem jí přečetla výčitku, kde se sakra tak dlouho courám, když mi chce předvést šokovaného zajíce. Přišla ke mně, jako by se nechumelilo a šťastně se mi otřela o nohu.

Ze samé radosti, že není pes zabiják, který se mohl paničce postarat o příští dlouholetý kontakt se světem skrze zamřížované okno, jsem jí ani nevynadala.

Tak jako já si v panství Devon na dartmoorských rašeliništích dodnes neoddechli a k tomu infarktu se za tichých nocí, kdy měsíc ozařuje ponurou krajinu, občas určitě přiblíží.

